XXIX. évf. 4. szám – 2017. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Boldog Taigi Annamária látomásai

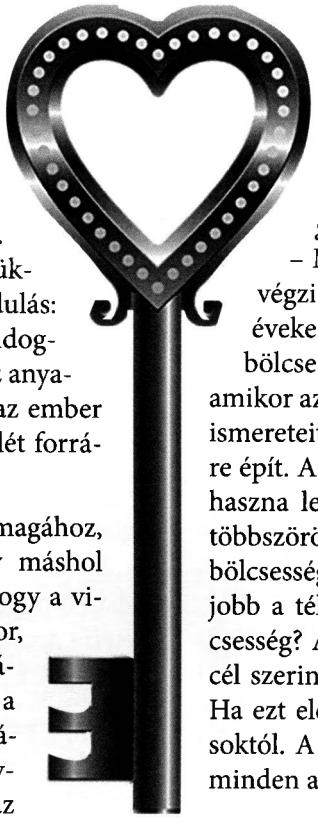
Dr. F. József: Az ima csodát művel

„Isten el akar vezetni bennünket önmagához, mert úgy alkotott meg minket, hogy máshol nem tud megnyugodni a lelkünk.” *(K. I.)*

Az 1220 körül épült zsámbéki templomrom – a magyar építészettörténet egyik kiemelkedő emléke

Ki nekem Jézus?

Krisztus elfogadása elsősorban nem értelmi belátás kérdése, hanem az egész ember válasza az Ő hívására. Nem érvek és belátások kellenek, hanem először megtisztulás – írja Koncz Lajos professzor. De nem elég a megtisztulás se, mert szükséges az előítéletektől való megszabadulás: az a hit, hogy Isten jó és az ember boldogságát akarja. Szükséges a szabadulás az anyagi (földi) gondolkodástól. Ekkor tud az ember radikálisan megnyílni Isten – mint a lét forrása – előtt.

Isten el akar vezetni bennünket önmagához, mert úgy lettünk megalkotva, hogy máshol nem tud megnyugodni a lelkünk. Ahogy a világot kiemelte a káoszból a teremtéskor, úgy akarja szívünket is kiemelni a káoszból, a sötétségből, a céltalanságból, a zűrzavarból. Közölni akarja velünk világosságát, örömét, bölcsességét. Amennyiben az ember megnyílik ez előtt az isteni ajándék előtt, annyiban találja meg életének értelmét és szépségét. Ezért olyan fontos megtalálni az élet kulcsát.

❶ *Az élet kulcsa*

Izajás próféta azt írja a messiásról: *„Amit bezár, azt senki nem nyitja ki – amit kinyit, azt senki nem zárja be."* (Iz 22,22) Krisztus az életünk egyetlen kulcsa! Sokan megpróbálták már kinyitni életük ajtaját más kulccsal, de mindig kudarcot vallottak. A legszebb törekvésekkel is csak egy darabig jutottak előre. – Krisztus az emberi élet egyetlen kulcsa. Ő meg tudja nyitni előttünk **önmagunk** titkát. Azt, hogy életünk nem puszta vegetáció, hanem örök gazdagodás, a végtelenben való növekedés, szellemi kibontakozás. Ő megnyitja előttünk a **világ titkát**. Azt a világot, amely Isten kezéből született és Isten Országa épül benne. Ha nem így nézzük, akkor az élet egy taposómalom, a legszebb munka is egy idő után kínos vergődéssé válik. – Ő megnyitja előttünk a **természetfeletti világ** titkát. – Azt, hogy Isten nem távoli, megismerhetetlen személy, hanem Atya, aki közel van, szeret, együttérez velünk, segíteni akar a beteljesülés felé vezető úton. Ugyanakkor végtelenül irgalmas, megbocsátó.

❷ *A bölcsesség forrása*

Pál apostol azt kérdezi egyik levelében: *„Ki foghatja fel az Úr gondolatait? Ki adott neki tanácsot? Hiszen a világon minden Istentől van!"* (Róm 11,34-36) – Minden ember szeretne okos lenni. Ezért végzi el iskoláit, ezért szerez diplomát kemény, éveken át tartó tanulással. De a tudás még nem bölcsesség. A tudás akkor válik bölcsességgé, amikor az örök cél szerint használja fel az ember az ismereteit. A világi bölcsesség mindent az önzésre épít. Aszerint gondolkodik, hogy miből mennyi haszna lesz. Csak azzal akar foglalkozni, amiből többszörös haszna lesz. Vajon a haszonszerzés már bölcsesség? Egyáltalán nem! Legfeljebb egy fokkal jobb a tékozlásnál. Mit jelent akkor az igazi bölcsesség? Az örök boldogság szerint élni... a végső cél szerint élni... Krisztus gondolatai szerint élni. Ha ezt elérjük, akkor megszabadulunk a csalódásoktól. A bajok nem győznek le bennünket, mert minden a lelki javunkat szolgálja.

❸ *A hit mint életforrás*

Nagy esemény volt az apostolok életében, amikor Péter megvallja hitét: *„Te vagy az élő Isten fia."* (Mt 16,16) A teremtő Istenben való hit a zsidó vallás alapja volt, és minden imádságnak, áldozatnak a forrása. Péter most ebben az értelemben mondta Jézusnak: *„Te vagy Isten Fia."* Ez az állítás felülmúlta Péter gondolkodását. Csak úgy mondhatta ki, hogy a Szentlélek megvilágosította. Ez a vallomás azt is jelentette, hogy minden hatalom a tiéd; azt is jelentette, hogy te vagy az életem, jövőm, minden vagyonom Ura. – Ez a jelenet bennünket is megszólít. Vajon Te Istennek vallod-e Jézust? Elfogadod-e életed felett az Ő uralmát? Kész vagy-e alárendelni neki gondolkodásodat, terveidet, képességeidet? – Mert ha Istennek vallod Jézust, akkor ennek következményei vannak! Ez a hit a szívedet kéri, hogy add oda Istennek. – Péter és a többi apostol elhagyta otthonát, foglalkozását, anyagi javait és mindent felajánlott Jézusnak. Így tudtak világhódító apostolok lenni, így tudtak kiemelkedni a sötétségből, a belső céltalanságból és Isten Országának, a világegyháznak építői lenni.

Katona István főszerkesztő

A családfa gyógyító szentmise hatása családomra

Vasárnapi keresztényből – majd hosszú ideig templomba nem járó keresztényből – az Úr kegyelméből 2014 nyarán megtértem, azóta arra törekszem, hogy életem középpontja a Jóisten legyen.

Megtérésem óta többször felvetődött bennem, hogy családfánkért gyógyító szentmisét mondassak, de nem láttam a gyakorlati kivitelezés módját. 2016. novemberében nagyon megörültem, amikor megtudtam, hogy István atyánál (Emmausz Közösség) lehet időpontot kérni családfa gyógyító szentmisére. A Jóisten kegyelméből végül a 2017. január 10-i misét családfánk gyógyulásáért mondta István atya.

A decemberi hónap – az adventi előkészület, karácsony, iskolai szünet mellett – „A családfa gyógyítása" (Dr Kenneth McAll, Marana Tha kiadó) című könyv és a közösségtől kapott összefoglaló tanulmányozásával történt. A közösség egy tanúságtételt is átküldött, ami egy nehezen kezelhető lány viselkedésének javulásáról tett tanúságot a családfa gyógyító szentmisét követően. Ez még több reményt adott, hogy a tág család gyógyulásával együtt három eleven (4, 6 és 8 éves) kisfiunk nevelését is megkönnyítheti a Jóisten.

A szentmisét férjem és saját magam családfájának gyógyulásáért kértem. Férjem oldalán nagy segítséget jelentett a férjem anyai családjának történetéről íródott könyv, melyet előző év karácsonyára írt meg, készített el férjem keresztapja. Férjem apai oldaláról nem sok információm volt.

Az én oldalamat anyai és apai oldalról is segítette egy fényképes családfa (anyai oldalam egyes ágai a 6. felmenőkig), illetve több neveket tartalmazó családfa. Apukámmal 2-3 órán keresztül beszélgettem a családjáról, a gyerekkoromban hallott sztorikat most már volt kihez kötnöm, illetve megtudtam olyan dolgokat is rokonokról, melyeket apukám is csak pár éve tudott meg idős nagybátyjától. Anyukámnál is érdeklődtem, de miután úgy láttam, hogy ő nagyon idegenkedik a családfa ilyen oldalú elemzésétől úgy láttam békésebb, ha nem kutakodok tovább.

A felkészülésre kapott email alapján táblázatba foglaltam azokat a dolgokat, vétkeket, amiket úgy gondoltam, hogy a misére magammal kell vinnem. Abban is biztos voltam, hogy a családfa azon részeit, melyről nem szereztem tudomást ugyanúgy gyógyítani tudja az Úr.

Nagyon érdekes volt a felkészülés, utólag fogalmazódott meg bennem, hogy hasonló volt a szentgyónásra való felkészülésre, azzal a különbséggel, hogy ebben az esetben az egész család lelkiismeretét vizsgáltam a Jóisten segítségével.

A Szentmise nagyon szép volt, István atyával egyeztetve az oltárra helyeztem az összegyűjtött családfákat, fényképeket, családunkról szóló írásokat és a vétkeket összegyűjtő táblázatot. A misén István atyától kapott imákat olvastam fel hangosan.

Bámulatos, hogy milyen szép eredményei vannak a szentmisének.

Kisfiaim viselkedésében egyértelműen érezhető a pozitív változás. Már a felkészülés alatt volt egy pillanat, amikor nagyon meglepődtem, hogy egy családi vendégség alatt a két nagyobb fiú ahelyett, hogy szétszedte volna a lakást, vagy a felnőtteket nyúzta volna (ami korábban elég jellemző volt) szép illedelmesen üldögélt.

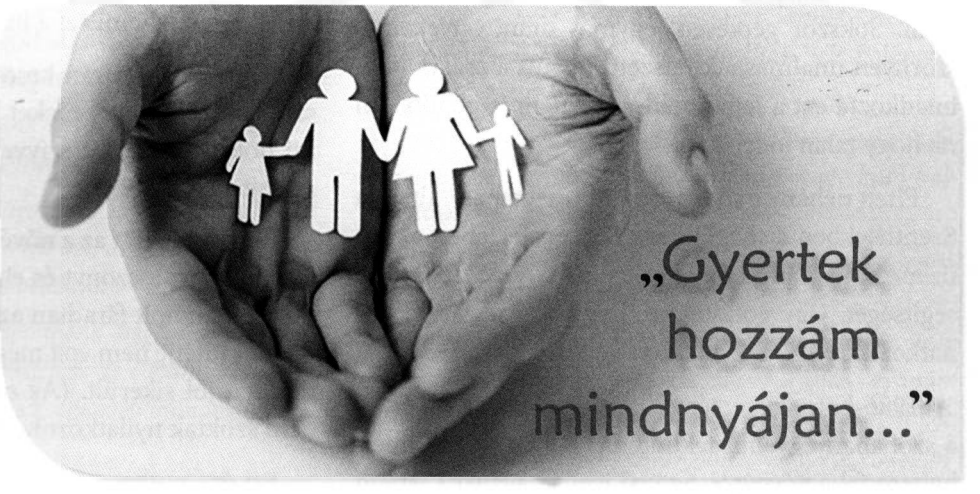
Utólag több helyről hallottam vissza, hogy házigazda nagynéném mennyire csodálkozott fiaim viselkedésének változásán.

A családfa gyógyító mise másnapján 4 éves kisfiam elkísért a reggeli misére. Korábban nem tudott nyugton ülni a miséken, képtelen volt suttogni. Ezen a misén suttogva beszélt, jól viselkedett, az áldozást

követően – miután őt is megáldotta a pap – nyugton ült az ölemben. Azóta lelkesen jön velem reggelente misére, jól viselkedik, többnyire suttog, kijelentette, hogy amikor csak megyek, jön velem. Korábban a vasárnapi misére is nehéz volt elvinni. Érdekes, hogy a mise óta sokkal kevesebbet hisztizik. (Nyitott szájjal engedi például, hogy megmossam a fogát, ami korábban lehetetlen vállalkozásnak tűnt.)

A családfa gyógyító mise után egy nappal jött hozzánk egy atya házat szentelni. Gyerekeink vendég érkezése esetén sokszor nagyon izgágán, illetlenül tudnak (vagy csak tudtak?) viselkedni, elbújnak, rohangálnak, ajtókat csapkodnak, stb.. Az atya érkezését nagyon várták, aranyosan, nyugodtan viselkedtek, bemutatkoztak, beszélgettek az atyával. Alleluja!

A családfa gyógyító misét követő vasárnapi misére családilag (férjemmel és a gyerekekkel) mentünk, ez volt talán az első olyan családi mise élmény, amit én is és férjem is tudott élvezni, a gyerekek szépen viselkedtek, bennünk sem volt feszültség.

Korábban nagy kihívást jelentett a két iskolás fiammal együtt elmenni a kicsiért az óvodába. Én voltam az a „3 eleven fiús” anyuka, aki mindig leizzad az ilyen helyzetekben. Amíg én a kicsit öltöztettem, a nagyok szinte mindig rettentő elevenek voltak, e miatt próbáltam úgy szervezni a délutánokat, hogy minél kevesebb gyerekkel kelljen az óvodába mennem. A családfa gyógyító szentmise óta teljesen megváltozott ez az óvodai szituáció, a két nagyfiú vagy a faliújságot tanulmányozza, vagy csak üldögél, olvasgat, én pedig nyugodtan tudom készíteni a kicsit, közben pedig újra és újra rácsodálkozom, hogy milyen csodálatos a Jóisten.

A mise után bő egy héttel Anyukáméknál uzsonnáztam a gyerekekkel, Anyukám utólag úgy jellemezte a találkozót, hogy ez volt az első olyan alkalom, amikor nyugodtan tudtunk beszélgetni a gyerekek mellett is.

Fejlesztő pedagógusunk megjegyezte, hogy (számításaim szerint a mise óta) legnagyobb fiam sokkal összeszedettebb, figyel az órán.

Férjemen is sok változást látok, harmonikusabbak a családi együttlétek, a gyerekek nyugodtabbak, jobban eljátszanak együtt. (A napokban is 1,5 órán keresztül játszottak nagy egyetértésben katonásdit, egyszer sem kellett békítgetni őket.) Mi szülők sokkal jobban tudunk örülni fiainknak!

A gyerekeknek nem mondtam el, hogy misét mondattam a családért. 3 héttel a mise után megkérdeztem tőlük, hogy ők nem érzik-e, hogy az utóbbi időben jobban viselkednek, kevesebbet veszekszenek, mi szülők is kevésbé vagyunk idegesek. Egyértelmű igen volt a válasz, legnagyobb fiam kifejtette, hogy úgy érzi, mintha megváltozott volna valami. Amikor rákérdeztem, szerinte mióta élünk békésebben, azt mondta, szerinte akkortól történt a változás, amikor először voltak jók a szentmisén mindhárman. (Ez a mise a családfa gyógyító misét követő vasárnap volt.) Alleluja! Arra is rákérdeztem, hogy jobb-e így nekik. Nagyfiam rögtön rávágta, hogy sokkal jobb.

Megtapasztaltam, hogy imával, a Jóisten felé fordulással a Jóisten kegyelméből igazi változásokat tudunk elérni életünkben. Csak Istennel együtt tudunk igazán boldogan, igazi békességben élni. Istennel együtt sokkal nagyobb öröm gyereket nevelni! Azóta is próbálom minden nap elimádkozni a misén mondottakat és hiszem, hogy Isten tovább gyógyítja családomat. Hálát adok és kérem a Jóistent, hogy tanítson Ő meg bennünket arra, hogyan szeressük, neveljük gyermekeinket. Ámen

Dicsőség az Úrnak!

B.R.

Hogyan tapasztaltam meg a rózsafüzér csodatevő erejét?

„Hagyományos kereszténynek" nőttem fel, édesanyám református volt. Édesapám néha öreg rádiónkon a vatikáni rádiót is fogta, ahol hallottam, hogy kedves nénik ismételgetik az Üdvözlégy Máriát latinul. Sokszor gépiesen, egymás után... Nekem szörnyen unalmasnak tetszett. Együtt a család nem imádkozta ezt a fajta imádságot, nem is gondoltam rá, hogy talán jó lenne.

Eltelt néhány évtized, amikor megtapasztaltam a Szentlélekben a megújulást. Egy próféciában azt az üzenetet kaptam, hogy kérjem gyakran Szűz Mária segítségét. Úgy gondoltam, hogy „ez nem rám vonatkozik", s el is felejtettem az egészet.

1986-ban agyvérzéssel kórházba kerültem, ahol a szobában egyedül feküdtem. A fejem nem emelhettem fel a párnáról. Szóval igen magányos lettem hirtelen, mivel öt gyereket és egy drága férjet hagytam otthon.

Egyik nap egy szép, 30 év körüli fiatalasszonyt vezetett be a nővér beszélgetni. A feje már kopaszra volt borotválva, mert másnap fogják műteni a fél fejét betöltő agydaganattal, ami miatt már az egyik szemével nem látott.

Nem tudom, miért, de azt mondtam neki, hogy imádkozni fogok érte, hogy a műtét jól sikerüljön. Emlékeztem az Igére: *„amit ketten kértek az én nevemben, megadom nektek."* Igen ám, de én egyedül voltam, ki legyen a másik?

Az ágyam melletti éjjeli szekrényen megláttam egy pici rózsafüzért, amit előző nap a barátnőmtől kaptam. Eszembe juttatta a Szűzanyát, aki „mindig ráér" és szívesen imádkozik velünk, ha kérjük rá.

Tudtam, hogy a kicsi szemekre Üdvözlégyet, a nagyokra Miatyánkot kell imádkozni, és még valamit Jézus neve után, de azokat nem tudtam. A titkok helyett ilyeneket találtam ki: „aki az orvos kezét fogod", „aki meg fogod gyógyítani ezt a fiatalasszonyt", stb.

Körülbelül 7 órán keresztül mondtam – kisebb szünetekkel – a tizedeket –, mert nem volt semmi dolgom és teljes szívvel segíteni szerettem volna rajta.

Délután bejött az a nővér, aki odavezette hozzám előző nap az asszonyt és elmesélte, hogy az orvos a műtét után holt fáradtan azt mondta, életében ilyen nehéz műtétje nem volt még, de ne is legyen, és hogy minden jól sikerült. (Az orvosok műtét után soha nem szoktak nyilatkozni...)

Fél óra múlva a fiatalasszony maga telefonált az intenzív osztályról, hogy köszöni, jól van, és már ivott egy fél liter tejet. Az ennél jóval kisebb agyműtétek után is, a betegek egy két napig kómában szoktak feküdni!!!!!

Akkor ez működik, gondoltam, és elkezdtem „használni" a rózsafüzért sorra életem folyamán. Sok-sok apróbb és nagyobb csodát láttam a benn töltött 6 hét alatt és persze utána is!

A mi mennyei édesanyánk imája fantasztikusan erős – ez a lényeg, hogy vele együtt vihetjük gondjainkat az Úr elé. Csak biztatni tudok mindenkit, próbáljátok ki – nem fogtok csalódni!

Az Úr irgalmas, és megáldja minden próbálkozásunkat, hogyha jót szeretnénk tenni, Szűzanyánk pedig örömmel imádkozik mindenkivel mindig!

Kati

BŰNBÁNAT

Ó, Irgalmas Istenünk, bocsásd meg nekünk:

- *amikor hívunk Téged az életünkbe, de nem engedünk be a szívünkbe*
- *amikor keresünk Téged, de nem ismerjük fel érkezésedet*
- *amikor vágyunk járni a Te akaratodban, de mégis a sajátunkat követjük*
- *amikor akaratodért imádkozunk, miközben a sajátunkat szeretnénk elfogadtatni Veled*
- *amikor lakást szeretnél venni szívünkben, de zárt ajtókra találsz lelkünk tornácán*
- *amikor tékozoljuk az általad, a Te Örökkévaló létezésedből ajándékba kapott véges földi időnket*
- *amikor követni szeretnénk téged, de eközben sokszor csak saját magunkkal törődünk*
- *amikor kialakítunk magunkról egy képet, ahelyett hogy vágynánk megismerni azt, amit Szentlelked jelenléte képes kiformálni belőlünk*
- *amikor türelmetlenül szeretnénk megérkezni vágyott jövőbeli céljainkhoz, miközben az életünk országútján lévő, általad elkészített, jelenbeli ajándékok mellett vakon haladunk el*
- *amikor elzárkózunk testvéreinktől szívünk önsajnálkozó várbörtönébe, melyben megszakad a veled való közösség is*
- *amikor a saját igazságainkat mondjuk, tehát a hazugságot szóljuk, ahelyett, hogy a Te igazságaidat hirdetnénk*
- *amikor állhatatosan imádkozunk Tehozzád, de cselekedeteink távol esnek ezektől*
- *amikor saját magunkat akarjuk látni a másikban ahelyett, hogy a Te alkotásod megismételhetetlen csodáját fedeznénk fel benne*
- *amikor kevélységünkkel elhomályosítjuk életünk ösvényét, kapcsolataink örömét, és amikor segítségül testvéreket küldesz hozzánk, meghallgatjuk őket, de aztán mégis a saját elképzelésünket követjük.*
- *amikor mi szeretnék lenni a minden mindenben ahelyett, hogy Te lehetnél a minden bennünk*
- *amikor szertelen vágyainkban élünk és nem a Te követésedben*
- *amikor gőgből, kevélységből, vagy önsajnálatból lépünk kapcsolatba másokkal ahelyett, hogy Szentlelked örömet adó jelenléte indítana minket erre*
- *amikor a csend helyett cselekszünk és a cselekedet helyett csendben maradunk*
- *amikor türelmetlenek vagyunk és a bűn esőcseppjei elhomályosítják a szeretet szemüvegének horizontját*
- *amikor nem meghallgatni és megérteni szeretnénk másokat, hanem irányítani vagy épp elítélni*
- *amikor testvér helyett ellenséget látunk azokban, akik gondolataikkal nem szolgálják vélt boldogságunkat*
- *amikor nem arra figyelünk, amit hallunk a másiktól, hanem azt tartjuk előrébb valónak, hogy kitől hallottuk*
- *amikor hisszük és valljuk, hogy Te létezel, de szívünk nem bocsájt meg az ellenünk vétkezőknek*
- *amikor mindenre magyarázatot szeretnénk vagy mindent megmagyarázunk önnyugtatás gyanánt ahelyett, hogy abban látnánk meg boldogságunkat, hogy Te életünk minden napján velünk vagy és a pillanatnyi életkörülménytől függetlenül mindig jelen vagy, amely valódi örömünk és boldogságunk záloga*
- *amikor dolgainkba temetkezve nem vesszük észre, hogy Te eszköztelenül mindennap valamilyen formában megérkezel hozzánk*
- *amikor a Jóra való törekvésünkben megfeledkezünk arról, hogy Te vagy az egyedül tökéletes és hogy életünk a Te állandó befogadásod nélkül csak örömtelen cselekedetfolyammá válik*
- *amikor feltételezünk másokról dolgokat, ahelyett hogy megismernénk őket*
- *amikor feltételezéseinket igazságnak fogadjuk el*
- *amikor hatalmunk alatt akarjuk tartani az eseményeket ahelyett, hogy a Te Hatalmadat ismernénk el minden élethelyzetben, melyben a boldogtalanság helyett élő vízforrás lehetsz lelkünkben.*

Bucsy Kristóf

A MEGBOCSÁTÁS

– személyes történet –

A szüleim egyszerű emberek voltak. Paraszti munkát végeztek, a földből éltek. Tökéletes volt a szimbiózis kettejük között, édesapám megtermelte a salátát, a sárgarépát, a szegfű palántát, édesanyám pedig a piacon eladta. Nagyon jól megéltek ebből a közös munkából, félre is tudtak tenni a bevételből és a nővéremmel együtt felneveltek, útnak indítottak minket. Milyen egyszerű modell, és ők még milyen közel éltek a természethez!

Életük végéig nagyon jó volt a kapcsolatunk, annak ellenére, hogy ők nem akartak engem. Véletlenül fogantam 17 évvel a nővérem születése után. Házilagos módszerekkel több mindent elkövettek, hogy törölve legyek, ne jöjjek a világra. De Isten másként gondolta.

Az idő előrehaladtával növekedtem, s hát látható jelét is adtam ennek a növekedésnek édesanyám testén, ha ő nem takart volna el a végsőkig szoros ruhákkal, kötésekkel.

Tovább kísért a szégyen a születésem után is, mert szinte rejtegettek, sem az édesanyám nem vitt babakocsival az emberek közé, sem a nővérem, nehogy az ismerősök kérdéseket tegyenek fel velem kapcsolatban.

Mindezeket Isten a megtérésem után tárta föl előttem, amikor Ő már éretté tett a múltam megértésére és kezelésére. Ekkor értettem meg, hogy miért kísért végig négy évtizeden keresztül egyfajta mély gátlásosság, szégyenérzet, főleg a szexuális jellegű témák és az emberek előtti megnyilvánulás kapcsán.

És hogyan adta meg Isten, hogy kezelni tudjam ezt a felismerést?

Nem találok rá jobb kifejezést, mint azt, hogy **radikális kegyelme** révén. Ugyanis nem indulat és nem gyűlölet ébredt bennem a szüleim iránt, hanem valamilyen különleges szeretet. Ez a szeretet más volt, mint amit addig ismertem irántuk. Ez a szeretet isteni szeretet volt, mert valahol mélyen a szívemben engedte meglátni Isten a szüleim sebzettségét is, hogy ki tudja, milyen hozott anyaggal kellett nekik is élni az életüket.

Isten szeretetével kezdtem szeretni őket életük végéig, amikor is édesapám 86 évesen, édesanyám 89 évesen kapta meg a mennyei „behívót".

Édesanyám nagyon erős természetű asszony volt. Utolsó éveiben én maradtam mellette, és még akkor is sokszor imádkoztam a vele való találkozás előtt, hogy: „Istenem, add, hogy az elkövetkezendő órában ne szóljak vissza provokatív, megalázó megjegyzéseire." És milyen sokszor jöttem úgy el tőle, hogy azt mondtam Istennek: „Látod, nem adtad meg az önmegtartóztató erőt és visszaszóltam. Tessék, láthatod mi lett az eredménye."

Egyik alkalommal szintén kértem Istentől az erőt az édesanyámmal való találkozás előtt, és akkor valami megmagyarázhatatlan módon hallottam Isten szavát, Aki szelíden, tisztán és egyértelműen csak annyit mondott: **„Ez a te dolgod, meg van neked ehhez az erőd."**

Az egy különleges találkozási alkalom volt, amikor a provokatív mondatok érintetlenül hagytak és békességgel búcsúztunk el akkor egymástól. Tehát Isten nem egy külső erőt adott nekem, hanem egyszerűen csak emlékeztetett, hogy az általam hiányolt és kért erő a nehéz helyzetekhez már bennem van, már rég nekem adta. Az én dolgom csak az, hogy alkalmazzam… az isteni bátorító, emlékeztető szavak „meghallása" után.

Ahogy említettem, jó volt a kapcsolatom a szüleimmel, ami „jó"-ság mögött végül is Isten állt. Az Ő szeretetének ereje tartotta életben a jó kapcsolatunkat.

Sajnos nem ez volt jellemző a nővérem és édesanyám kapcsolatára. Mindig vibrált közöttük egyfajta feszültség, folyamatos ellentmondás. Az életkoruk előrehaladtával ez csak erősödött, egyre jobban elmérgesedett. Édesanyám 85 éves kora körül, a nővérem 65 éves kora környékén az egymás iránt érzett gyűlölet határáig jutottak.

Rendkívül megviselt ez engem is, de ez a „viselősség" a páli *„viseljétek egymás terhét"* (Gal 6,2) volt, ami abban a fényben tűnt akkor fel, hogy ***viseljétek el egymás „terheltségét"***.

Sokszor imádkoztam Istenhez kettejük jó kapcsolatáért és reménykedve vártam, hogy ugyan melyikük fogja majd nyújtani először a másiknak a békejobbot.

Édesanyám 2010-ben halt meg. Ma is jól emlékszem, hogy kérdeztem a lányaimat, szeretnék-e látni Mamát, mielőtt lezárják a koporsót. Mind a ketten egyértelmű igent mondtak (vö. Ef 4,2 és Gal 6,2).

A biztonság kedvéért előre mentem, mert nem tudtam, milyen látvány várja majd a lányokat a boncolás után. A ravatalozó helyiség félhomálya, csendje és az, hogy csak ketten vagyunk, teljesen megilletett. Szép lassan léptem a koporsóhoz, szép lassan fogtam meg a halotti lepel fej felőli szélét és szép lassan emeltem meg. Amit akkor láttam, igazán nem tudom elmondani: édesanyámat soha nem láttam olyan szépnek, mint ott a ravatalon. Földöntúli béke volt az arcán! Nem kozmetikázott, nem preparált, hanem naturális ragyogás volt az arcán. Sietve, örömmel hívtam be a lányokat: „Gyertek, ezt látnotok kell!" Ők is csak ámultak, és majd hogy nem hangosan nevettünk a csodálatos látvány hatására.

Ekkor megint megértettem valamit Isten minden értelmet meghaladó szeretetéből. Tisztán fogtam föl, hogy édesanyám arca azért ilyen különlegesen szép, mert az utolsó pillanatban meglátta a mennyországot, és annak a pillanatnak a lenyomata ott maradt az arcán.

És miért láthatta meg a mennyet? Mert a halála előtt két héttel történt valami különleges esemény.

Temetésen voltunk – a végsőkig jó erőben volt édesanyám –, és a nővérem is ott volt ezen a temetésen, persze tisztes távolságra tőlünk. Amikor kijöttünk a temetőből, szinte egyszerre érkeztünk az autóinkhoz, amelyek igen közel álltak egymáshoz. A nővérem egy szó, egy köszönés nélkül készült beszállni a kocsijába, mire édesanyám (az én kocsim mellől) hangosan megszólította: „Lányom, gyere ide, meg akarlak csókolni." Ez a mondat villámcsapásként ért minket, földbe gyökerezve álltunk mindhárman hosszú ideig.

A nővérem törte meg a csendet: „Anyukám, maga ilyet soha nem mondott nekem" – és közelebb lépve megölelték egymást. Mindannyian a könnyeinket törölgettük.

Két hétre rá meghalt az édesanyánk, aki végül is kezdeményezte a kiengesztelődést, és ezzel kifejezte, hogy ő megbocsátott. Ezért láthatta meg halála pillanatában Isten dicsőségét, ezért volt ő olyan szép a ravatalon.

Ennek a történetnek a legnagyobb tanulsága az, hogy a fel**támadó sérelmeink, nehezteléseink során nem szabad halogatnunk a megbocsátást egy percig sem**, nemhogy a halálunk előtti közvetlen időszakig.

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten gyermekeinek neveztetnek."
(Mt 5,9)

Nagy Istók

Az ima csodát művel

Amikor Antal atya kérésére ezeket a sorokat írom, nem sokkal korábban éppen egy beteg rokonom hasi CT-leletét olvastam. Ennél az asszonynál körülbelül fél évvel ezelőtt hasnyálmirigyrákot diagnosztizáltak, amely olyan mértékben elterjedt a hasüregében, hogy nem lehetett már eltávolítani. Később be is sárgult. Ezért a betegért közben sokan imádkoztak, karizmatikus módon is, valamint rendszeresen járult szentségekhez. Eltelt körülbelül 6 hónap, a sárgaság elmúlt, az erőnléte visszatért.

A mostani CT pedig azt mutatja, hogy a daganata gyakorlatilag eltűnt. Hála és dicsőség az Úrnak!

Ilyenkor a nem hívők azt mondják, hogy biztos a kemoterápia segített, meg hogy hinni kell valamiben, és így tovább.

Az első felvetéshez azt mondhatom, hogy én még nem találkoztam olyan hasnyálmirigy daganattal, amely kemoterápiára visszafejlődött volna.

A másodikhoz egy példa: ha valakinek hamis pénz van a zsebében, hiába hiszi, hogy az értékes, ha fizetésre kerül a sor, még bajba is kerülhet.

Azonban nem erről a valószínűleg csodás gyógyulásról szeretnék csak írni, hanem arról, hogy **mi is a csoda**, és **miből származik minden hiteles csodás esemény**.

A csoda valamilyen természetfeletti beavatkozás a természet rendjébe. Tehát feltételezi a természetfeletti létezését. Akik a természetet istenítik, tehát nem hisznek a teremtő Istenben, vagy összekeverik a teremtőt és a teremtményeket (lásd New Age, a természetgyógyászat különböző ágai és más okkult tanok követői) nem is tudom, hogyan beszélhetnek csodáról, ha tulajdonképpen továbbra is ennek a nyomorult világnak az erőinél maradnak, és kizárják a gondolkodásukból a mindenható Istent, aki nem sugárzás, nem anyag, hanem öröktől fogva létező szellemi lény. Mi emberek pedig nem vagyunk a részei, hanem a gyermekei lehetünk, ha megtérünk, s a szívünkbe fogadjuk Jézust.

Az ima pedig nem energia, hanem kapcsolat, kommunikáció Vele. C. S. Lewis írja a *Nagy csoda* című írásában, hogy más vallások nagyon jól meglennének csodás elbeszélések nélkül is, de a kereszténység nem, mert a lényegéhez tartozik egy Nagy Csoda, és minden egyéb csoda ebből származik, vagy erre mutat rá.

Ez a nagy esemény az, hogy az időn és téren túli, örök Létező leszállt a mi világunkba, az emberi természetbe, értünk emberré lett, aztán még mélyebbre ereszkedett, értünk meghalt, majd dicsőségesen feltámadt. Ez a keresztény tanítás lényege. Szent Pál azt írja: ***„Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi igehirdetésünk és hiábavaló a ti hitetek."***

Tehát ha nem hiszünk ebben a csodában, akkor tulajdonképpen nincs is hitünk. Ha pedig hiszünk benne, akkor a mi szerető Mennyei Atyánkban is hiszünk, aki mindent megtehet azon felül is, amit kérünk vagy megértünk.

Még néhány esemény eszembe jut, amelyekkel illusztrálhatom, hogyan működött az Úr eddig az életünkben. Eszembe jut például, amikor megmentett bennünket a 2/A autóúton: 15-20 éve történt. Karácsony másnapja volt, amikor a szüleimtől jöttünk haza. Nagyon hideg volt, havazott. Az út széle jeges volt, de nem láthattuk. A feleségem vezetett, a három gyerek hátul ült. Rámentünk az út jobb szélén a jégbordákra, ezeken megcsúsztunk. A kocsi kormányozhatatlanná vált, és először balra, a szembe jövő sávba, majd jobbra, az árok felé sodródtunk. Az első szerencsés dolog volt, hogy szemben akkor éppen nem jött senki, majd az árok felé tartva annyi időm volt csak, hogy azt mondtam: **Uram, segíts!** Nagy sebességgel csúsztunk a körülbelül másfél méter mély árok felé. És amikor az egyik kerék már a levegőben volt, a kocsi hirtelen megállt. Visszatoltuk az útra, és hazafelé ezt a dalt énekeltük boldogan: ***„A mennyei tábor ma mellettünk áll, a harcban a győztes az Úr!"***

Lehet erre azt mondani, hogy véletlen, de szerintem az őrangyalok fogták meg az autót az árok szélén.

Valaki azt mondta, hogy a véletlen a buták istene. Vannak, akik mindent a véletlennel magyaráznak meg: a teremtett világot, a csillagokat, az emberi életet. Na jó, de akkor honnan ez a sok szépség: a

csillagok, egy szép nő arca, egy kisgyermek szépsége? Szépség nem jön létre véletlenül.

A másik történet pedig, hogy körülbelül 2-3 éve majdnem belefulladtam a Balatonba. Nem szeretek strandra járni, de nagyon meleg volt. A feleségem hívott úszni, amiben én elég gyenge vagyok, mert már felnőttként tanultam meg, akkor is elég gyengén. A parttal párhuzamosan úsztunk, a bójáktól jócskán a part felé, ahol derékig ért a víz. A strand hosszában végigértünk, és már visszafelé tartottunk, amikor elfáradtam és le akartam tenni a lábamat, de nem értem talajt. Nagyon megijedtem. Úsztam egy kicsit, majd újra próbálkoztam, megint ugyanaz. Még jobban megijedtem. Hívtam a feleségemet. Ebből az lett, hogy belekapaszkodva majdnem őt is lehúztam. Akkor rám kiáltott: „Ússz!" Végre összeszedtem magam, és a part felé fordulva tempózni kezdtem, amíg aztán kiértem a biztonságos, sekély vízbe. Istennek hálát adva, ebből akkor azt a következtetést vontam le, hogy vagy nem vagyok még készen, vagy az Úrnak még terve van velem, illetve mindkettőről is szó lehet egyszerre.

Arra tudok például gondolni, hogy nem sokkal ezután jutottam el az Imádság Háza Konferenciára, ahol az Úr lelki értelemben mély vizekre vezetett, ahol csak Őrá számíthatok. Igazi áttörést okozott az imaéletemben, mert ez előtt is gyakran hallottam tanítást arról, hogy szükséges imádkozni, de itt Johannes Hartl tanításain, a mély imádságokon keresztül az Úr elvezetett oda, hogy az ima már nem pusztán kötelesség, hanem mindennapi táplálék, és nem elsősorban kérések felsorolása, hanem a csodálatos Isten imádása és dicsőítése lett a számomra. A 37-es zsoltárban van: ***„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit"***

Ehhez azonban két kérdést tisztázni kell: Az első, hogy **ki ez az Isten**. A második, hogy **mit gondol Ő rólunk**. Az elsővel kapcsolatban arra utalnék, hogy mennyi sok hamis gondolat, elképzelés, érzés van bennünk Vele kapcsolatban.

A második kérdés eldöntéséhez pedig elég, ha felnézünk a kereszten függő férfira, hogy megtudjuk, mit gondol rólunk, hogy megtudjuk, mekkora áldozatra volt képes értünk. Ennek elfogadásához azonban **alázat** kell.

Minden ember érzi, hogy valami probléma van vele. Van itt valami zavaró tényező. A szent Istenhez nem lehet olyan egyszerűen közeledni. A gőgös ember inkább maga akar a bűneitől megtisztulni, vagy tökéletessé válni. Az önmegváltás különböző módszereihez fordul: agykontrollozik, jógázik, meditál, vagy pedig, mint a farizeusok, a saját tettei alapján akar üdvözülni: „Még Isten is kezet csókolhat nekem, olyan jó ember vagyok, meg hát mások milyen bűnösek! Én nem lopok, nem törtem házasságot, még templomba is járok. Csak éppen haragszom a szomszédomra, a gyerekemre, az apámra, a testvéremre, a papokra, a politikusokra, és így tovább."

Ha azonban megtérünk és befogadjuk Őt az életünkbe, elkezdünk Vele járni, egyre jobban megismerjük az imából és a Szentírásból, már egyre közelebb kerülünk Hozzá és megváltoztatja az életünket.

Megtapasztaljuk, hogy velünk van a hétköznapi eseményekben. A mély vizekkel kapcsolatban is van egy dal: *„Meghívtál, hogy vízre lépjek, hol Nélküled elsüllyedek. Ebben megtalállak Téged, a mélységben megtart hitem."* A refrén: *„Lélek add, hogy Benned teljesen megbízzak, a vízen bátran Veled járjak, és bárhová hívsz, menjek! Vigyél tovább, mint a lábam tudna menni! Taníts teljes hitben járni, jelenlétedben élni!"* Ennél szebben nem tudnám összefoglalni, hogy mi a vágyam, illetve, hogy amiket itt leírtam az szerintem csak a kezdet, hogy Őbenne még sokkal több van, és ez mindenki számára elérhető. Köszönöm a figyelmet.

Dr. F. József (Budapest)

A hétgyermekes szent

Boldog Taigi Annamária élete

II/1. rész

Boldog Taigi Annamária

1769. május 29-én Itáliában,
Siena-ban született
és 1837. június 9-én (68 éves)
Rómában halt meg.
XV. Benedek pápa avatta boldoggá
1920. május 30-án.
Ünnepe **június 20**-a.

Annamária egyszerű, vallásos családban nevelkedett, egy elszegényedő gyógyszerész lányaként. Gyermekkorát átszövik a zarándoklatok. Megnyerő kislány volt, pedig csak olvasni tanul meg, mégis könnyen megszeretteti magát. Szülei megkeseredett emberek, a kislány annál kedvesebb, hamar megtanulja bájosságával felvidítani pesszimizmusra hajló szüleit. Korán cselédsorba kerül, majd 20 évesen megy férjhez Domenico Taigihoz, a Chigi herceg inasához, aki bár idősebb nála, azért még ereje teljében levő, igen indulatos és agresszív ember. Férje szereti a bábszínházat, ahová gyakran elkíséri őt Annamária.

Annamária önuralommal és szelídséggel kezeli férje természetét, miközben 7 gyermeke közül 3 kiskorában meghal. Szülei hozzájuk költöznek, de kötekedős, zsémbes édesanyja miatt állandó a veszekedés a házban.

Férje sem kéreti magát, lerántja a terítővel együtt az egész vacsorát a földre, úgy adja ki dühét. Anyja halála után Annamária az apját is eltartja, tűrve sok szemrehányását és mogorvaságát. Végül leprás lesz, és lánya gondos ápolásától körülvéve ő is meghal. A ház a sok gyerekkel és az önuralmat nem ismerő férjjel még így is olyan lenne, mint a pokol, ha Annamária szelíd, mosolygós lénye nem változtatná oázissá. Igen jó háziasszony, egész nap sürög-forog, és bár komoly jellemű, mégis feltűnően jó a humora is. Pontosan ugyanolyan életet él, mint a szomszédjában élő bármelyik más asszony, szenved, de el tudja rejteni a vidámság mögé szomorú érzéseit.

A sok lelki szenvedés egész közel viszi az Úrhoz. Minden reggel korán felkel, hogy szentmisével kezdje a napot, és minden nap áldozik. De amikor valaki megbetegedett a családjában, lemondott a miséről, és el nem mozdult a beteg mellől. Bár egész nap igen elfoglalt volt, a gyerekekkel minden este elmondta együtt a **rózsafüzért**, majd felolvastak a szentek életéből, csak ezután jöhetett a kis kereszt a homlokukra és az alvás. A gyerekek így igen kiegyensúlyozott és nyugodt kamaszokká váltak.

A szervita szerzetes, Angelo páter még sohasem látta a fiatalasszonyt, de egy belső hang figyelmezteti: „Nézd meg jól ezt az asszonyt! Egy napon rád fogom bízni! A te közreműködéseddel fog megtérni. Szent lesz belőle, mert én arra választottam ki, hogy szent legyen!" Már 3 éve van férjnél, amikor elmondja lelki atyjának, hogy mély megtérésen esett át, és férje beleegyezésével szervita harmadrendi lesz. Domenico csak egyet vár el: a házában legyen rend és csend!

Anna lelke nem nyugszik meg, az a kérdés gyötri, hogyan egyeztesse össze a tökéletességre való törekvésre szóló felhívást állapotbeli kötelességeivel. Kedvessége és alázata a kicsinyek felé feltűnő: jobb ételeket ad a szolgájának, mint önmagának, és amikor az összetör egy értékes edényt, így szól: „A porcelángyáraknak is meg kell élniük valamiből!"

Amikor belép a harmadrendbe, felajánlja magát **engesztelő áldozatul** a világ bűneiért. Felajánlásának viszonzásaképpen, Isten megajándékozza egy fényes gömb állandó látomásával, melynek segítségével számtalan rendkívüli kegyelemben részesül. Belső élete egy hatalmas misztikus vihar: extázisok, látomások, próféciák sora. Isten elragadja a lelkét, akár mosogat, akár főz. A lelkekben olvasás és a gyógyítás karizmájában is részesül. A türelem és az önmegta-

gadás volt Annamária titka: Üvöltsön csak a farkas! Majd megszelídül a mosolytól és a hallgatástól!

Negyvennyolc évig élt házasságban Domenicóval, ez idő alatt nagy türelemmel munkálkodott azon, hogy férjét megnyerje Istennek. Az isteni Mester kívánsága szerint engedelmeskedett neki, és mint egy bárány vetette alá magát férje akaratának. Tartózkodott minden világi szórakozástól, még a megengedettől is. De ha férje arra kérte, hogy menjen vele egy bábjáték-előadásra, melyet férje nagyon kedvelt, megtette. Mikor azonban Domenico látta, ezt csak azért teszi, hogy neki kedvében járjon, mert számára a bábjátékon való részvétel nem szórakozás, hanem áldozat, többé nem zaklatta ilyen kéréssel.

Engedelmessége és önátadása folytán a ház lelki úrnője lett, s szolgálatát férje jótéteményként fogadta el a család számára. Még a gonoszkodó rossz nyelvek sem tudtak ártani életvitele lehengerlő bölcsességének.

Anna semmiféle rossz szót sem tűrt meg férjével kapcsolatban. Időnkénti nyerseségét ő mindig le tudta szerelni alázatosságával. Domenico szerint egészen átalakította őt. Ugyancsak ő vallotta, hogy mellette felesége élete fájdalmas türelmi gyakorlat volt. Nemcsak hogy a borivásról szoktatta le, hanem feltehetőleg öröklött durvaságáról is. Tény, hogy Domenico makacs természetű és rigolyás ember volt. Ha valami nem az ő ízlése szerint történt, az asztalterítőt az étellel együtt nemegyszer földre rántotta. Mire hazaért – 12 órakor – mindennek percre készen kellett lennie: a merőkanálnak a forró levesben, a széknek a megszokott helyén. Mert ha nem, akkor következtek a jelenetek. Egyszer az egyik fia az utcára menekült a verés elől, mire ő egy karosszéket dobott utána.

Anna mindezt jól tudja, és mihelyt megérkezik, teljesen az ő szolgálatára áll. Domenico gyakran hozza haza rosszkedvét, ha összekülönbözik a személyzet többi tagjával. Anna igyekszik férje természetét kiismerni, és mikor ő átlépi lakásuk küszöbét, már látja rajta, hogy nem bírja elviselni gazdáját vagy társait. Anna leülteti, hagyja, hogy kipanaszkodja magát, és csak aztán kezd beszélni. Mindig felvidítja. Ha a sérelem nem súlyos, egykettőre talál mentséget a vádlottak számára. Ha azonban Domenico durva szavakban tör ki, akkor a felebaráti szeretetre hivatkozva csendesíti le. Sohasem veszíti el higgadtságát. Megalázza magát azzal, hogy a legalantasabb munkát is elvégzi. Előfordul, hogy püspököt hagy faképnél azért, hogy férjét megfelelően fogadja, vagy megmossa kezét, levágja körmét. Úgy kell bánnia vele, mint egy medveboccsal. Ezért mosolyogva idomítja. És a sok fáradságnak meglesz az eredménye: a dörmögő medve lehajtja fejét és engedelmeskedik.

A Gondviselés különleges intézkedését kell látnunk abban, hogy Domenico majd fél évszázados együttélésük ellenére is, csak felesége halála után ismerte fel annak erényeit.

Anna a lelki atyja iránti engedelmességet mindig megtartotta, még ha lelki vezetői a sötétben tapogatóztak és tévedtek is. Ahol az emberi tudás felmondja a szolgálatot, ott az Úr veszi át az irányítást. Lelki vezetője Annának köszönhetően vált szent életű pappá.

Az Üdvözítő vele kapcsolatos terveit a Szűzanya részletezte: *„Jegyezd meg, leányom, hogy idelent száz rossz napra csak egy jó fog virradni, mert neked fiamhoz, Jézushoz kell hasonlóvá válnod. Mindazoknak, akik neki kedvesek voltak, sokat kellett szenvedniük, s állandóan erőszakot alkalmaztak önmagukkal szemben, hogy le tudják győzni természetes hajlamaikat. Mindenekelőtt az ő akaratát kell teljesítened, a tiedet pedig mindig alá kell vetned az övének abban az életformában, melyet ő jelölt ki számodra. Ez a te különleges hivatásod. Mindenkinek, aki később életedet közelebbi vizsgálat tárgyává teszi, meg kell győződnie arról, hogy Istent minden életállapotban és minden körülmények között lehetséges szolgálni, s ehhez nem elsősorban látványos vezeklési gyakorlatokra van szükség, hanem a szenvedélyek leküzdésére és Isten szent akaratához való teljes alkalmazkodásra.”*

»»» **FOLYTATJUK** ««« ■

Boldog Taigi Annamária látomásai

Az elmúlt kb. 170 évben kapott égi üzenetek (La Salette, Fatima, Medjugorje stb.) és látomások között van egy, melyről általában nem beszélnek, de amely a jövő szempontjából nagyon fontos. Ez az a látomás-sorozat, melyet Boldog Taigi Annamária, a szentéletű római családanya kapott. Ez azért fontos, mert megkülönböztet földi eredetű és közvetlenül Istentől származó büntetéseket. Ő mondta el, hogy Isten két büntetést fog küldeni. Az egyiket háborúk, forradalmak és egyéb bajok formájában: ez földi eredetű lesz; a másik pedig közvetlenül Istentől származik. (Ez utóbbi tekinthető a garabandáli üzenetben szereplő Nagy Csapásnak – vagyis a Büntetésnek.)

Míg az elsőt az igazak imái és vezeklései megenyhítik, a másodikat semmi sem fogja enyhíteni. Rövid lesz, de irtózatos erejű. Nyomában az emberiség nagyobb fele kipusztul. Ez borzasztó, rémületes és általános lesz… Egészen váratlanul fog bekövetkezni. Az istentelenek megsemmisülnek. Anna millió és millió embert látott, akik háború következtében halnak meg. Más milliók viszont egy előre nem látott halál által. A háborúk, forradalmak és más csapások végén egy borzalmas képet látott. Megpillantotta az Úr kezét, amint mozgásba hozta az eget, és ijesztő meteorok által az embereket félelmetes zavarba hozta, és ismét milliók halálát látta.

A látomása, amelyben többször részesült:

— Látja a lángok által körülnyaldosott Földet; sötétség borítja; hatalmas épületek omlanak össze; úgy tűnik, mintha az Ég és a Föld a halállal küszködnék; a levegő gonosz szellemekkel lesz megfertőzve, melyek mindenféle borzasztó alakokban fognak megjelenni. Üldözni fogják a vallást, a papokat pedig megölik. A templomok zárva lesznek, de csak rövid időre. A Szentatya kénytelen lesz Rómát elhagyni; a csapásokat egy általános megújulás követi. Mindez akkor fog bekövetkezni, amikor majd úgy tűnik, hogy az Egyház elvesztette minden lehetőségét, hogy szembeszálljon az üldöztetésekkel.

Mély sötétség fogja elborítani az egész Földet **három napon** és három éjszakán keresztül. Semmit sem lehet majd látni, a levegő járvánnyal lesz tele, amely főleg – de nem kizárólag – a vallás ellenségeit ragadja el. E sötétség alatt nem lehet majd mesterséges fénnyel sem világítani. Csak a megszentelt gyertyákat lehet meggyújtani, hogy világosságot nyújtsanak. Aki kíváncsiságból nyit ajtót, hogy kinézzen, vagy elhagyja házát, ott fog nyomban holtan összeesni. E három nap alatt az emberek maradjanak házaikban, imádkozzák a rózsafüzért és könyörögjenek Isten irgalmáért.

E szörnyű esemény következtében a gonosz emberek, Isten és az Ő Egyháza ellenségeinek akkora sokasága pusztul el az isteni büntetéstől, hogy a rengeteg holttest úgy hever majd Róma körül, mint ahogy a Tevere legutóbbi áradásakor kivetett halak tömege feküdt a partokon. Az Egyház valamennyi ellensége – az ismertek és a titkosak – el fognak pusztulni az egész Földön a mindent ellepő sötétségben, mindössze néhány kivétellel, akiket Isten rögtön utána magához fog téríteni. A levegőt a démonok jelenléte fogja megfertőzni, akik mindenféle gyűlöletes formákban jelennek majd meg.

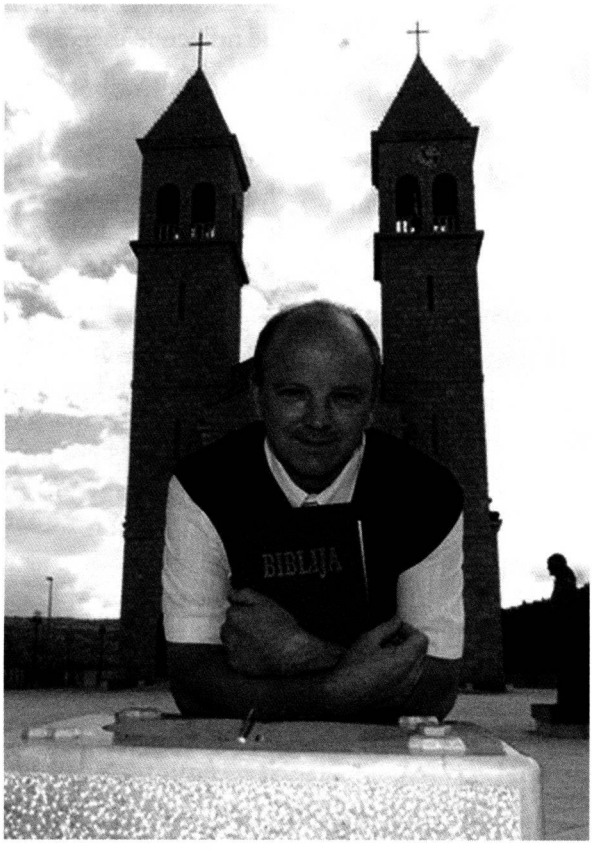
(Miközben a „háromnapos sötétséget” szemlélte:) E három nap alatt az emberek maradjanak otthonaikban, imádkozzák a rózsafüzért, és könyörögjenek az Istenhez irgalomért. ■

TANÚSÁGTÉTEL

életem csodáiról

3. rész

Ebben a világban mindent beszennyeznek a mi bűneink. Az én bűneim miatt nemcsak a családom és a hozzám tartozó emberek szenvednek, hanem minden, ami Isten teremtménye, és minden, ami Isten lelkét hordozza. A bűn miatt változik az éghajlat. A természet veszít a termőképességéből. Nézzük meg, melyik a két legínségesebb évad az elmúlt évszázadban, és látni fogjuk, hogy ezek a nagy háborúk évei voltak. Ezért a hivatásunk, hogy szentül éljünk.

Kik a szentek? A szentek az egyedül normális emberek, akik előttünk éltek. Mint ahogy normális az, hogy a zsiráfból zsiráf legyen, a kaktuszból kaktusz, így normális hogy az Isten gyermekéből egy szent bontakozzon ki. A szentség útja az egyetlen normális út.

Mit kell tennünk ezen az úton?

Törekedni kell a Krisztussal való egységre. Hogy Krisztus nézzen a szemeinken keresztül, ő fogjon a kezeinkkel, és szeressen a szívünkkel. Hogy ne én éljek már, hanem Krisztus éljen bennem, és én Krisztusban. A boldogságos Szűzanya megmutatta nekünk az Istennel való egységnek ezt az útját. Szerette Istent a szíve minden dobbanásával. Annyira átadta magát Istennek, hogy csak a Mária név maradt meg neki, minden más Istené volt benne.

Amikor egy festő szerette volna lefesteni a medjugorjei Szűzanyát, akkor a látnok, Vicka, elmesélte neki hogyan néz ki a Szűzanya. A festő előkészítette a kék és a fehér minden lehetséges árnyalatát, Vicka pedig azt mondta neki, hogy nem ezek a színek. A festő azt mondta neki, itt van minden lehetséges szín, ami létezik. Igen, de ezek a színek is be vannak szennyezve az ember bűneinek következményeivel. Kérlek, nézzetek rá a mellettetek ülő személyre. Jól nézzétek meg, kit láttok! Zsiráfot láttok, vagy kaktuszt, vagy a leendő szentet?

A saját falumban, amikor megyek az utcán, szoktam hallani, milyen nevekkel illetik egymást az emberek, különösen, amikor veszekednek. Amikor az anyák szidják a gyerekeiket, azt mondják nekik, hogy „te szamár". Akkor én azt mondom nekik: elnézést asszonyom, azt hittem, ez az ön gyereke. Akkor az asszony megdöbben és rájön, hogy valójában mit is mondott.

Ma, amikor felültem a repülőgépre, hogy Zágrábba utazzak, ült mellettem egy ember, aki úgy káromkodott, mint a kocsis. Nem fogyott ki a szövegből, mert óriási szókészlete volt. Hogyha így tudna elmélkedve, meditatívan imádkozni, akkor ő lenne a legnagyobb karizmatikus, akit ismerek.

Észrevettem, hogy az emberek, amikor veszekszenek, nem fogynak ki a szóból, és nem hiányzik a szenvedély a beszédükből. Esetleg a nyáluk fogy el, mert olyan erősen beszélnek. Amikor pedig imádkozni kell, az olyan nehéz. Én pedig ültem emellett

az ember mellett, imádkoztam magamban, és éltem a lehetőséggel, hogy evangelizáljak. Azt mondtam neki: ön egy nemes ember. Sok áldásban van része. Nem szép dolog így káromkodni. Az ember bocsánatot kért, és elkezdtünk Istenről beszélgetni. Mondtam neki, ő is arra kapott hivatást, amelyre mindannyian hivatást kaptunk, hogy Krisztusról tegyünk tanúságot. És tragikus, hogy ön, aki azt mondja magáról, hogy katolikus és szentségekhez járul, így tegyen tanúságot Krisztusról.

A Szűzanya arra hív minket Medjugorjéban, hogy tanúságot tegyünk Krisztusról. Hogy akik nem ismerték meg Krisztust, megismerjék őt és megtudják, hogy él. Mert bennünk él.

Most tegyük fel az alapvető kérdést: tisztában vagy vele, hogy Krisztus valóban benned akar élni, hogy te a szentség háza, szentség hordozója legyél?

A **szentség útja** nagyon egyszerű. Két alapvető lépés szükséges hozzá: elsőnek szeretni, és elsőnek megbocsátani. Próbáljátok ki, és látni fogjátok, hogy nem nehéz. Szeretni, megbocsátani minden helyzetben. Meg fogjátok tapasztalni, hogy Isten ereje egyre inkább megnyilatkozik bennetek. A szentek mindig a hit három lépését gyakorolták. A Szűzanya, sőt, még Krisztus is gyakorolta ezeket. Ezek a lépések nagyon egyszerűek. Még ha nehéznek tűnnek, akkor is nagyon egyszerűek.

A hit első lépése mindig **elfogadni a helyzetet**, akármennyire nehéz. Betegség, egy súlyos betegség, mint pl. a rák, vagy nagyon súlyos anyagi helyzet. Családi, házassági válság. De ha mi elfogadjuk a helyzetet, megvalljuk hitünket, hogy Isten mindenható, még ebben a helyzetben is. Megvalljuk a hitünket: mint ahogy a felhők felett mindig süt a nap, úgy Isten hatalma is jelen van ebben a nehéz helyzetben, amiben találtuk magunkat.

A második lépés: **hálát adni Istennek**. Jézus mindig hálát adott az Atyának, a Szűzanya is mindig hálát adott, különösen a Magnificat-ban, a hálaadó énekben. Adjunk hálát azért a gyönyörű tervért, amit Isten ehhez a helyzethez kötött.

Harmadik lépés: imádkozz azért, hogy **Isten** abban a helyzetben **kinyilvánítsa a dicsőségét**, az irgalmát, a mindenhatóságát.

Túl rövid az idő ahhoz, hogy az egész életemet elmondjam, ezért csak néhány lényeges mozzanatot mesélek el, amelyek által megtanultam növekedni a hitben.

36 éves koromban már mögöttem volt egy megsemmisített egyházi házasság. Hiszem, hogy jövőre magyarul is kapható lesz az a könyv, amiben leírom az életemet, és ezt természetesen olvashatjátok. Azt mondtam Jézusnak, hogy nem abban a reményben fogok imacsoportokat vezetni, hogy majd megtalálom a leendő feleségemet. Hát nehogy már csak nézelődjek, és azt találgassam, most ez lesz a feleségem, vagy amaz lesz a feleségem.

Tehát tisztázzuk le ezt a dolgot. Először is feleség kell. Amíg nem oldjuk meg ezt a gondot, nem megyek ki a templomból. Tehát szüneteltettem az imacsoportozást, minden este egyedül elmentem a templomba. Odatettem egy széket az oltár elé, és azt mondtam Jézusnak, te ismered a szamarat, rajta, a hátán vonultál be Jeruzsálembe, tudod, hogy kitartó, és keményfejű. Tehát ameddig ezt nem oldjuk meg, nem mozdulok innen. Már az első este, amikor így imádkoztam, hallottam szívemben a szavakat: na jó, de milyen feleséget szeretnél?

A szentírásból tudjuk, hogy Jézus mindig konkrét. A jerikói vakot is megkérdezte, hogy mit szeretnél, hogy tegyek veled? Látta, hogy vak. De lehet, hogy a jerikói vak is az anyósa gyógyulásáért szeretett volna imádkozni, mint Péter. És akkor Jézus megkérdezte: hiszed, hogy meg tudom tenni? És akkor a vak azt mondta: igen, szeretnék látni.

Jézus engem is így megkérdezett: milyen feleséget szeretnél? Egy kicsit megdöbbentem, de gyorsan feltaláltam magam, és azt mondtam: Jézusom legyen 1,72-75 cm magas, hosszú hajú, a hosszú haj azt jelenti, hogy jó anyai tulajdonságai vannak, türelmes. Akarjon sok gyereket szülni. Legyen pedagógiai végzettsége, akarjon egy kis településen élni a tengerparton, és akarjon rólad tanúságot tenni. Jézus azt mondta: adok neked egy ilyen feleséget. Te csak folytasd az imát. Akkor azt mondtam: Jézusom, kérlek, küldj egy csapat angyalt, hogy bárhol van az én leendő feleségem, egy három méteres körben állják körül, hogy egyetlen férfi még az árnyékával se érinthesse.

Másnap reggel elmentem a szabóhoz, és megrendeltem a vőlegény-öltönyömet. Ti, akik már házasok vagytok, biztosan ugyanígy tettetek volna. Ha még nem készíttettétek el a menyegzői köntösötöket, akkor imádkozzatok hitben. Minden szombaton két virágcsokrot vittem a templomba, az egyiket Jézus, a másikat Mária szobra elé. Azt mondtam, hogy az utolsó csokor a feleségem menyasszonyi csokra lesz. Minden este a Szentség elé mentem, minden éjjel **5-7 órát töltöttem** el a templomban **a Szentség**

előtt. Nappal dolgoztam a birtokomon, éjjel pedig a templomban imádkoztam.

Ez az életem legáldottabb időszaka volt. Egyre világosabban hallottam Isten szavát a szívemben. Jézus tudatta velem, egy nap el fogok indulni és bejárom a világot az Ő nevét hirdetve. Mondtam neki: Jézus, jó a humorod, tudod, hogy nem tudok nyelveket, nem tudom megszervezni a dolgaimat. De hogyha valaki ezt megteszi, és meghív magával, szívesen megyek vele.

Ma látom, hogy mindaz, amit lélekben kaptam, minden megtörténik.

Négy hónap csend, és imádság után elmentem egy karizmatikus találkozóra Szlovéniába, Ljubjanába, a szemináriumot Emiliano Tardif atya vezette. Szerettem volna látni, hogy a szlovénok hogyan szerveznek meg egy ilyen találkozót, és szerettem volna meghívni Tardif atyát az én hazámba, és eszembe sem jutott, hogy ott fogom megtalálni a leendő feleségemet. Egyszerűen élvezni szerettem volna a szemináriumot.

Késő este tértem vissza egy kolostorba, Ljubjana központjába, és azt mondták nekem, hogy minden szoba el van foglalva, és hogy nekem egy szállodában foglaltak szobát.

Egy szerzetes elment az autókulcsért, és amíg így vártam, elkezdtek kijönni a fiatalok, akik egy dicsőítő csoportban voltak.

Kijött egy lány, akinek hosszú, barna haja volt, ránéztem, utána néztem, Jézus pedig azt mondta: itt a feleséged. Ekkor szívritmus-zavaraim támadtak, és azt mondtam Jézusnak: nagyon jó ízlésed van, köszönöm.

A szerzetes pár perc múlva visszatért, és azt mondta, nem talált egy szabad autót sem, de odavezetett egy asszonyt, aki majd elvisz engem a szállodáig.

Amikor közeledtünk az autóhoz, láttam, hogy az a lány ott áll az autó mellett. Nagyon boldog voltam.

Megismerkedtünk. Így ezen az estén a leendő anyósomat, majd pedig a leendő feleségemet is megismertem.

Mijo Barada

»»» **FOLYTATJUK** «««

LELKIGYAKORLAT MIJO BARADAVAL

házasságra és papi- és szerzetesi életre készülőknek

2017. AUGUSZTUS 17-20.

Szeretnél hallani ezekről a kérdésekről?

személyes tanúságtétel (Mijo Barada)
hogyan élem fiatal életemet?
hogyan ismerem fel a hivatásomat?
mit teszek a kívánt cél elérése érdekében?
meghívás a LAKOMÁRA
meghívás az ÉLETSZENTSÉGRE
szentségek
az ima ereje
áldozat
lemondás, böjt, bűnbánat
fiatalság és nemiség
a hit három lépése

Ha igen, akkor szeretettel várunk!

Jelentkezés és bővebb információ:

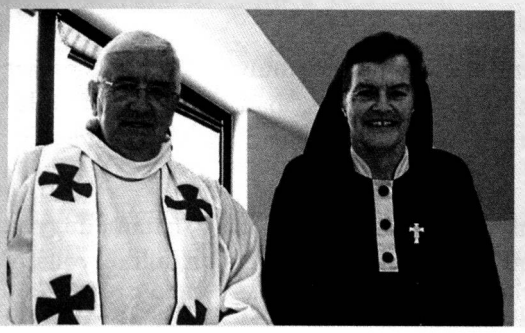
Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház – Máriabesnyő
www.matersalvatoris.hu - matersal@invitel.hu.
Telefon: 28/420-176, fax: 28/510-742, mobil: +3630/999-6463

PAPI KÖZBENJÁRÓ LELKIGYAKORLAT

Briege Mckenna nővér és Kevin Scallon atya vezetésével

2017. július 17-21.

Kevin Scallon atya Írországban született. Fiatal papi éveiben lelkipásztori szolgálatot teljesített Angliában és Nigériában is. A II. Vatikáni Zsinat után válságos évek következtek a papok számára és sokan úgy döntöttek, hogy elhagyják a papi szolgálatot. Akik kitartottak, megpróbáltak megfelelni a papi szolgálat elvárásainak és természetének. Azonban már akkor világosan látszott, hogy a papság krízise olyan természetű, ami nem oldható meg emberi erővel, hanem csak imával és böjttel. A Közbenjárás a Papokért küldetése, hogy imádkozzon a Katolikus Egyház felszentelt szolgáinak lelki és lelkipásztori megújulásáért. Briege nővér, gondviselésszerűen, már a legelső napon – 1976. július 17.-én -csatlakozott. Az ő szeretete az Egyház és a papság iránt, akkor is, most is, feltétel nélküli. Az ő isteni adománya, amelyet a papság szolgálatára kapott, egyedülálló.

Jelentkezés és bővebb információ:

Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház – Máriabesnyő

www.matersalvatoris.hu – matersal@invitel.hu.

Telefon: 06-28/420-176; 06-30/999-6463; fax: 28/510-742

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Ki nekem Jézus? 3

B.R.: A családfa gyógyító szentmise hatása családomra 4

Kati: Hogyan tapasztaltam meg a rózsafüzér csodatevő erejét? 6

Bucsy Kristóf: Bűnbánat 7

Nagy Istók: A megbocsátás (személyes történet) .. 8

Dr. F. József: Az ima csodát művel 10

A hétgyermekes szent – Boldog Taigi Annamária élete 12

Boldog Taigi Annamária látomásai 14

Mijo Barada: Tanúságtétel életem csodáiról (3. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **A MARANA THA SOROZAT LEGÚJABB KÖTETEI: Fr. Dwight Longenecker: Belső gyógyulás a rózsafüzér által** (1200 Ft); **Fr. Dwight Longenecker: Lelki hadviselés a rózsafüzér által** (1200 Ft). A könyvek kaphatók az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Régi sérelmeinkkel, nehezteléseinkkel kapcsolatban nem szabad halogatnunk a megbocsátást egy percig sem.”
(Nagy Istók)

Budapest, Szent István-bazilika főhomlokzata (timpanon részlet)

„Ha megtérünk és befogadjuk Jézust az életünkbe... egyre közelebb kerülünk hozzá és megváltoztatja életünket.” *(F. József)*

Ára: 200 Ft

Címlap és hátlap:
Budapest, Szent István-bazilika